

1.

‘De passagiers voor vlucht SN1301, Brussels Airlines, met bestemming Rome, worden vriendelijk maar dringend verzocht zich naar gate 17 te begeven.’

De mechanische vrouwenstem galmt nog even na in de grote hal.

Ik laat mijn onderlip beven en werp Nelle een trieste verlatenhondenblik toe.

‘Kom nou, Blinker. Doe niet onnozel! Ik ben maandagavond al terug.’

‘Dat zijn dan toch nog drie nachten dat ik alleen moet slapen’, pruil ik.

‘Nou, dat wil je toch al een tijdje graag eens doen?’ kaatst Nelle de bal terug.

‘Kom op, Nelle’, port Sofie. ‘Straks missen we het vliegtuig nog!’

Ze veert op van haar stoel, trekt haar jas aan en zwaait haar grote reistas over haar schouder.

Nelle kijkt op haar horloge.

‘We hebben nog wel even’, stelt ze haar jongere collega gerust. ‘Ze roepen het straks nog wel ’ns om.’

Ze slurpt haar kop koffie leeg, ritst haar leren jekker dicht en staat ook op. Ze ziet er fantastisch uit. Opgeladen. Gespannen als een veer. Zoals altijd voor een belangrijk interview. Ik beseef opeens dat ik eigenlijk veel liever zou hebben dat ze niet naar Rome gaat, maar bij mij blijft. Het hele weekend samen in bad en bed de ene film na de andere bekijken. Al gun ik haar dit driedaagse reisje naar Rome natuurlijk van harte. Niet iedereen krijgt immers de kans om Leonardo DiCaprio te interviewen. In Il Pagliaccio dan nog wel, zowat het chicste restaurant van Rome. Naar verluidt geeft de ster er maar drie interviews naar aanleiding van de première van zijn nieuwste film over de Italiaanse maffia, *In Nomine Patris*. En eentje ervan is dus voor *Starstruck*, het betere en best verkopende roddelblad van Vlaanderen en Nederland, waarvoor Nelle, sinds we drie jaar geleden zijn gaan samenwonen, bijna fulltime werkt. Dat *Spotlights*, de aartsrivaal van *Starstruck*, geen interview met DiCaprio heeft kunnen versieren, maakt het des te exclusiever en leuker voor Nelle, natuurlijk.

‘Je hebt die kiekjes van Razzo toch mee, Sofie?’ vraagt ze, terwijl ze haar rugzak met daarin ook haar splinternieuwe camera op haar rug gooit.

‘Ja, hoor!’ antwoordt Sofie. Haar ogen glinsteren.

Papa Razzo is een oude, door de wol geverfde collega van Nelle en Sofie. Hij schoot een tijdje geleden enkele pikante foto’s van DiCaprio, in het gezelschap van een paar

schaars geklede fotomodellen.

‘Zou je dat wel doen, Nelle?’ opper ik.

‘Wat?’

‘Hem met die foto’s confronteren.’

‘Ik zie wel. Wie niet waagt ...’

‘Hij laat jullie vast meteen door zijn bodyguards het restaurant uitgooien.’

Sofie werpt een nerveuze blik op de grote klok in het cafetaria van de luchthaven.

‘Nelle, we ...’

‘Ja, ik kom.’

Ze slaat haar armen om mijn hals en zoent mij op de mond.

‘Kun je dat interview echt niet telefonisch doen, Nel? Of via Skype?’ fluister ik plagend in haar oor.

Ik weet hoe zwaar de pest ze heeft aan tele-interviews.

Ze kijkt me zelfverzekerd in de ogen en glimlacht breed.

‘Echte onderzoeksjournalisten en researchers gaan ter plekke, Blinker. Om de sfeer op te snuiven. Heb je trouwens zelf gezegd. Of bespeur ik daar toch een tikkeltje jaloezie?’

‘Nee, maar Rome is echt geen al te veilige stad, heb ik ergens gelezen.’

Nelle zet grote ogen op.

‘Nou, je mag niet altijd alles geloven wat er in de blaadjes staat’, grijnst ze. ‘Bovendien moet jij dat nodig zeggen, Blinker van Steen. Of ben je vergeten in welke gevaarlijke

avonturen ik door jouw toedoen al verzeild ben geraakt? Jij trekt het avontuur aan zoals een magneet dat doet met ijzer en een lamp met nachtvinders. Een van de redenen waarom ik zo veel van je hou, trouwens ... Bovendien ben ik geen meisje van twaalf meer, zoals toen we elkaar in Kruisem leerden kennen. En mocht het nodig zijn, dan heb ik nog altijd mijn Opinel-zakmes dat je mij voor mijn verjaardag hebt gegeven.'

'Laatste oproep voor de passagiers van vlucht SN1301 met bestemming Rome ...'

'Jij komt me dus maandagavond om halftien weer oppikken, hè?'

'Ja, hopelijk regent het dan geen oude wijven, want met de Golf kan ik je dus niet komen ophalen.'

De auto staat tot dinsdag in de garage om de ferme bluts die een bruusk achteruitrijdende zondagschauffeur in het koetswerk heeft gemaakt uit te builen en het kapotte voorlicht te vervangen.

'Nelle!' port Sofie ongeduldig.

'Oké, oké!' antwoordt Nelle.

Ze geeft me nog rap een zoen en verbreekt de omhelzing.

'Nou, tot maandag dan! En vergeet niet Camillo uit te laten en Romeo eten te geven!'

Ze haast zich Sofie achterna, werpt me nog een liefdevol kushandje toe en verdwijnt in een van de vele helverlichte gangen. Stralend.

Ik mis haar nu al.

2.

‘Dag paps. Wat voor nieuws?’

‘Alles oké daar, Blinkie?’

‘Mja ...’

‘Mooi zo. Ik heb niet veel tijd nu. Ik moet hier op de kleine Mats passen, terwijl mams en Ellen boodschappen zijn gaan doen. Maar ik bel je toch snel even om te vragen of je geen zin hebt om morgen mee te gaan vissen in de vijver van het kasteel. Grote Mats en Rik gaan ook mee. Benieuwd of Rik net zo veel vissen aan de haak slaat als verkeersovertreders. Haha!’

‘Fijn, dan zie ik grote Mats ook nog eens. Morgen, dus?’

‘Ja.’

‘Om hoe laat?’

‘Kort na de middag. Maar kom gerust wat vroeger, dan kunnen jullie ’s middag mee aan tafel.’

‘Euh, ja. Lijkt mij prima, paps. Maar ik kom alleen. Nelle is voor een interview naar Rome.’

Er klinkt opeens een hoop gestommel aan de andere kant van de lijn. Gevolgd door een schrill gekrijs.

‘Oeps, Mats is door het karretje gezakt dat ik voor hem heb getimmerd.’

Tiekenei, zoals we mijn pa al ons hele leven noemen, heeft weer toegeslagen.

Het blijft even stil. Het gekrijs verstomt.

‘Het ziet er niet erg uit. Alleen maar een buil op zijn hoofd,

zo te zien. Hij staat alweer op. Dus je gaat morgen ook mee, hè Blinkie?’

‘Graag.’

‘Super! We ... Hela, nee, Matsje! Daar mag je niet aankomen!’

Op de achtergrond klinkt het onmiskenbare gerinkel van brekend glas.

De oppapser kreunt.

‘Nou, tot morgenmiddag dan.’

‘Oké. Dag paps.’

Het is plotseling ongewoon stil in ons appartementje, vijf hoog met uitzicht op de basiliek van Koekelberg. En duidelijk tienduizend keer rustiger dan momenteel thuis bij mams en paps, in het opeens erg verre Kruisem. Heel even lijkt het wel alsof de tijd stilstaat. Zelfs Romeo hangt als versteend in zijn aquarium. In de verte loeit een ziekenwagensirene.

Ik tik een leuk liedje in op mijn smartphone, leg die op het salontafeltje en plof naast Camillo op de sofa. De dikke kater kijkt even slaperig op en soest onverstoord verder. Mocht ik Leonardo DiCaprio zijn, dan schonk ik me nu een stevige driedubbele whisky in. Maar ik ben DiCaprio niet en ik drink zelden of nooit alcohol. Dus blijf ik wat lusteloos en verlept op de sofa zitten en laat mijn ogen glijden over de verzameling stenen die we van onze reizen hebben meegebracht, en over de foto’s aan de muur. Vergeelde kiekjes van Nelle en mezelf, van toen we zo oud

waren als de kleine Mats en nog niet eens van elkaars bestaan afwisten. Foto's van toen we elkaar leerden kennen, intussen al ruim tien jaar geleden, toen Nelle op vakantie kwam bij haar tante in Kruisem. Selfies van onze reizen naar Frankrijk, Engeland en Corsica, en de foto die een vriendelijke Nederlander vorige maand van ons nam bij ons bezoek aan Fort Elmina in Ghana ...

De bieptoon van mijn telefoon rukt me bruusk uit mijn gemijmer.

Het is Kevin, mijn tien jaar oudere collega-redacteur en overste bij de dienst research van de VRT.

'Hallo, wat nieuws, Kevin?'

'Geen al te goed, Blinker. Ik ben een paar uur geleden bij het uitstappen van de bus door een dronken chauffeur van mijn sokken gereden en lig hier nu in het ziekenhuis met een gebroken sleutelbeen en een paar gekneusde ribben.'

'Dat meen je niet!'

'Helaas wel. En ik mag nog van geluk spreken dat die pimpeelaar nog net op tijd stevig op zijn rem is gaan staan. Anders mocht je volgende week naar mijn begrafenis komen.'

'Jezus.'

'Ik ben dus voor een paar weken out, vrees ik.'

'Maak je daar maar geen zorgen om, Kevin. Ik spring wel voor je in.'

'Ik had ook niets anders van jou verwacht, Blinker. En ... euh, dat kun je morgen al doen.'

‘Morgen?’

Dan is het zaterdag, dan werken wij meestal niet. En ga ik vissen met paps en ...

‘Ja, voor het Groot Dictee.’

Juist, was ik helemaal vergeten.

‘Carla van *De Morgen* ontfermt zich over de tien niet-BV’s, maar kun jij in mijn plaats de tien Bekende Vlamingen die deelnemen, opvangen en de boel begeleiden?’

‘Euh ...’

Het geplande vispartijtje plonst voor mijn ogen kopje-onder in de vijver van het kasteel.

‘Oké, *no problem*. Ik zorg er wel voor dat we voldoende materiaal hebben voor de reportage volgende week.’

‘Tof. Ik zal Sien vragen om jou meteen de lijst met de tien BV’s en alle andere info te mailen.’

Hij kreunt en blaast.

‘Amaai, ik vrees dat ik vannacht niet veel zal slapen. Nou, alvast bedankt, Blinker.’

‘Graag gedaan, Kevin.’

‘In ruil neem je maandag dan maar een dagje vrij. Ik breng Sien wel op de hoogte. Ik moet ophangen, Blinker, want ze komen me halen om scans te nemen. Ik bel je later nog wel.’

‘Oké, hou je haaks, kerel.’

3.

‘Ha, Blinker. Van telepathie gesproken! Ik wilde jou ook net bellen. Rik vraagt of we het vispartijtje van morgen niet kunnen uitstellen naar volgende week zaterdag. Hij moet om een of andere reden extra alcoholcontroles doen.’

‘Nou, dat komt dan goed uit, paps, want ik kan morgen ook niet. Ik moet invallen voor een oudere collega die is aangereden door een dronken automobilist.’

‘Oei! Toch niets ernstigs?’

‘Het valt nog mee. Een gebroken sleutelbeen en een paar gekneusde ribben.’

‘Ai, gekneusde ribben kunnen ferm pijn doen. Kan ik van meespreken. Weet je nog die keer dat ik dat karrenwiel op onze schoorsteen wilde plaatsen om ooievaars te lokken?’

‘Ja, paps. Ik zie je nog altijd holderdebolder van het dak naar beneden tuimelen en door onze splinternieuwe zonneluifel zakken. Je hebt toen veel geluk gehad dat je dat wiel niet op je hoofd hebt gekregen.’

‘Je hoeft niet mooi te zijn om geluk te hebben in het leven, hè Blinkie. Haha! Goed, dan gaan we volgende week zaterdag vissen. Je hebt de groetjes van mams. Ze vraagt of jullie woensdag wafels komen eten.’

‘Graag, als Nelle dan ook kan, natuurlijk. Ik laat jullie nog wel iets weten.’

‘Oké, tot woensdag dan.’

Ik zet mijn pc aan en heb opeens veel zin om Nelle te bel-

len. Maar die zit nu nog op het vliegtuig. Dus geef ik Romeo te eten en zet Camillo buiten. De sofaknol rekt zich uit en trippelt tot op het platte dak van de buurman. Van daarop heeft de macho een mooi uitzicht over de hele buurt, waar het krioelt van de katten. Hij geeuwt wijd en begint aan zijn opschik voor hij de nacht induikt.

Ik open de mail die Sien me net heeft gestuurd.

'Hallo Blinker,

hier de info i.v.m. het Groot Dictee. Kevin vroeg ook of je nog eens bij Guido wil checken of hij wel degelijk voor de flessen champagne heeft gezorgd (hopelijk hebben we die nodig na afloop) en of je de cameraman wil vragen om ook een heleboel stiekeme shots van de tien BV's te schieten, want daarmee wil Kevin later nog iets doen.'

Er wordt op de deur geklopt.

'Ik ben het, Blinker', klinkt de stem van Soko aan de andere kant.

Ik doe de deur open en kijk recht in de grote, heldere ogen van Soko, of Hete Sjoko, zoals Nelle ons levenslustige, Burkinese bovenbuurmeisje noemt.

'Kun je me een paar eieren lenen, Blinker?'

Ze recht haar rug, waardoor haar zo al niet-onaardige borsten op slag nog een maat groter lijken.

Ik trek de deur van de koelkast open en neem er twee eieren uit.

'Je bent een schat', glimlacht Soko me toe. 'Is Nelle er niet?'